

Arrest

nr. 245 973 van 10 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 2 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor verzoekster, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van onbepaalde nationaliteit en van Palestijnse oorsprong te zijn, komt volgens haar verklaringen op 16 juli 2018 België binnen met haar identiteitskaart en huwelijksakte en verzoekt op 6 augustus 2018 om internationale bescherming. Op 28 februari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 3 maart 2020 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn, moslima, UNRWA geregistreerd en afkomstig uit Bethlehem, Westbank. Tot uw achttiende was u woonachtig in Al Nahaleen dorp waarna u met uw gezin verhuisde naar het vluchtelingenkamp Al Aroob. Op 19 juli 2015 huwde u in Egypte religieus met E. A. S. A. (...). U zou twee weken in Egypte hebben verbleven en zou daarna terug naar de Westbank zijn vertrokken. Uw echtgenoot, die reeds vanaf 2012 in Egypte verbleef en er werkte, vertrok op 4 februari 2016 naar België waar hij op 6 september 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 16 mei 2018 werd hij als vluchteling erkend. Uw huwelijk zou van meet af aan niet door uw familie zijn ondersteund. U zou uw vader hebben kunnen overtuigen om te huwen, maar dit zou niet van harte zijn gebeurd. U zou hem echter hebben kunnen overtuigen dat u en uw echtgenoot samen naar Jordanië zouden verhuizen zodat jullie dicht genoeg waren bij de familie. Nadat uw echtgenoot naar Europa vertrok, zouden uw vader en uw ooms het u zeer moeilijk hebben gemaakt. Uw vader zou namelijk niet akkoord zijn geweest met het vertrek van uw echtgenoot, iets dat hij pas achteraf te weten kwam en uw ooms vonden dat u als alleenstaande vrouw werd gepercipieerd in de Westbank. Het duurde volgens hen ook te lang vooraleer u uw echtgenoot kon vervoegen. Zij zouden allen hebben aangedrongen op een scheiding en zouden u verbaal en fysiek hebben aangevallen. Uw moeder en uw broers zouden aan uw kant hebben gestaan en zouden na een incident met uw vader in de tweede of derde maand van 2018 u en uw echtgenoot hebben bijgestaan om uw vertrek uit de Westbank te organiseren. Met behulp van visa slaagde u erin op 28 juni 2018 legaal uit de Westbank te vertrekken. Via Israël, Jordanië, transit Egypte en vervolgens Spanje kwam u op 13 juli 2018 aan in België. Op 16 juli 2018 diende u zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan teneinde een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De registratie van uw verzoek gebeurde op 6 augustus 2018. Op 31 december 2019 beviel u van een zoon M. (...). Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: een document van een Israëlisch checkpoint, een bewijs dat u de grens met Jordanië overstak, 2 boarding passes, uw rijbewijs, uw Hebreeuwse geboorteakte en Palestijnse geboorteakte, documenten uit het Belgisch rijksregister, uw identiteitskaart en een huwelijksakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in de Westelijke Jordaanoever en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de situatie van ernstige onveiligheid die u ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van de UNWRA te verlaten, nl. dat uw vader en uw ooms u zouden viseren omdat u uw echtgenoot bent nagereisd in plaats van van hem te scheiden, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u de wijze van ontmoeting tussen u en uw echtgenoot verschillend van zijn versie weergeeft. Zo stelt u dat u hem op facebook hebt leren kennen en u vervolgens in juli 2015 éénmalig naar Egypte bent gereisd om er met hem te trouwen (CGVS, pg.3). Daarna zou u niet meer naar Egypte zijn teruggekeerd (CGVS, pg.3). Uw echtgenoot daarentegen geeft aan dat hij u leerde kennen via uw vader, bij wie hij werkzaam was in Egypte (CGVS II, pg.4). Hij stelt dat u af en toe met uw familie op bezoek kwam naar uw vader en hij u zo hebt leren kennen (CGVS II, pg.4). Hiermee geconfronteerd stelt u dat uw echtgenoot zich vergist, dat u slechts éénmaal naar Egypte bent gereisd en dat hij het CGVS deze versie heeft verteld omdat hij zich misschien schaamde om toe te geven dat hij via internet iemand heeft leren kennen (CGVS, pg.4).

Dat u slechts één keer naar Egypte zou zijn gereisd, kunt u evenmin aantonen daar u niet meer over uw paspoort zou beschikken. In eerste instantie stelt u dat u uw paspoort samen met uw spullen bij een vriend achterliet, u overal hebt gezocht, maar het paspoort niet meer vond (CGVS, pg.5). Daarna stelt u dat uw documenten werden afgenomen door diezelfde vriend die u in Spanje kwam ophalen (CGVS, pg.5). U gevraagd waarom zij dit zouden hebben gedaan gezien u legaal naar Spanje was gereisd en er aldus geen baat was om deze documenten af te geven, stelt u dat u uw hele tas met documenten aan hem hebt gegeven, de tas hebt teruggekregen, maar verder niet meer hebt nagekeken of uw paspoort er nog bij de overige documenten zat (CGVS, pg.5). Gezien het doel van uw reis, nl. bescherming aanvragen in België en het feit dat uw echtgenoot u al in deze procedure was voorgegaan én aldus het belang van deze documenten kende, is het weinig aannemelijk dat u op dergelijke manier met uw paspoort zou zijn omgesprongen. Daarenboven liet u bij uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ter voorbereiding van huidig gehoor optekenen dat uw paspoort werd gestolen in Europa (zie administratief dossier). Het CGVS kan zich dan ook niet van het vermoeden ontdoen dat u doelbewust uw paspoort niet voorlegt aan de Belgische autoriteiten.

Wat uw problematiek betreft, namelijk uw vrees dat uw vader en uw ooms u zullen viseren omdat u tegen hun wil in uw echtgenoot met wie zij voordien al problemen kenden bent nagereisd, dienen verder de nodige bemerkingen te worden gemaakt.

Ten eerste stelt u dat uw vader reeds bij het begin licht gekant was tegen jullie huwelijk (CGVS, pg.6). Afgaand op de versie van uw echtgenoot, dient in deze te worden opgemerkt dat uw echtgenoot aangaf juist omwille van uw vader contact met u te hebben gekregen (CGVS II, pg.4). Uw echtgenoot maakt verder geen gewag van een problematische relatie met zijn schoonvader en vermeldt enkel dat hij bij hem werkzaam was (CGVS II, pg.4). Wat er ook van zij, het is op zijn minst merkwaardig dat indien hij – en uw ooms – reeds bij het begin gekant was tegen een huwelijk, zich niet verzette tegen het religieus huwelijk dat in Egypte plaatsvond in 2015 (CGVS, pg.3).

U stelt dat de zaken verergerden toen uw echtgenoot naar Europa vertrok. Jullie zouden uw vader immers bij het religieus huwelijk hebben beloofd dat uw echtgenoot naar Jordanië zou gaan wonen en dat u hem daar zou vervoegen (CGVS, pg.7). Toen u probeerde het idee op te werpen dat uw echtgenoot naar Europa zou vertrekken, zouden uw ouders hiermee niet akkoord zijn geweest (CGVS, pg. 7). Dit maakte dat u uw ouders niet zou hebben ingelicht over zijn vertrek en dit pas zou hebben gedaan nadat hij effectief al was vertrokken naar Europa (CGVS, pg.7). Het feit dat uw echtgenoot naar Europa was vertrokken, zou ervoor hebben gezorgd dat uw vader u hard zou hebben aangepakt. Hij zou harde en vuile woorden tegen u hebben gezegd, u hebben beledigd en in uw gezicht hebben gespuugd (CGVS, pg.7). Niemand van uw familie of vrienden zou akkoord zijn geweest met deze beslissing (CGVS, pg.7). Dient in deze te worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent opnieuw – en in die mate dat uw relaas hierdoor volledig op de helling wordt gesteld – verschillen van deze van uw echtgenoot. In tegenstelling tot uw bewering dat uw vader niet op de hoogte was van zijn vertrek naar Europa én uw vader daardoor grote problemen met u zou hebben veroorzaakt (CGVS, pg.7), geeft uw echtgenoot aan dat de 5 à 6000 dollar die hij diende te betalen om zijn reisweg naar Europa te bekostigen, werden gefinancierd door uw vader zelf (CGVS II, pg.5). Dit terwijl u dan weer zegt dat uw echtgenoot zijn vlucht zelf financierde (CGVS, pg.10). U hiermee geconfronteerd, stelt u dat uw echtgenoot misschien wel geld heeft geleend van uw vader, maar hij misschien niet de redenen heeft verteld waarom hij dat geld wou lenen (CGVS, pg.10). U geeft te kennen niet te weten wat er zich

tussen uw vader en echtgenoot heeft afgespeeld daar u er niet was (CGVS, pg.10). Ook deze redenering valt in het niets bij de verklaringen van uw echtgenoot. Hij stelde immers bij de vraag: 'Moet u uw schoonvader nog terugbetalen?' het volgende: 'Hij heeft er niet naar gevraagd, tot nu toe. Hij droomt van zijn dochter gelukkig te maken.' Het dient geen betoog dat de manier waarop u de gang van zaken schetst allesbehalve als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Temeer daar uw vader – die volgens uw verklaringen nochtans was gekant tegen het huwelijk en tegen het vertrek van uw echtgenoot – uiteindelijk ook instemde met het officiële huwelijk in 2017, die uw echtgenoot bij wijze van volmacht kon voltooien en hier zelfs als getuige optrad (CGVS, pg. 8). Opnieuw valt niet in te zien waarom uw vader die tegen jullie huwelijk en tegen het feit dat zijn schoonzoon zich ondertussen in Europa had gevestigd was gekant en u het liefst van al gescheiden had gezien zich enige moeite zou getroosten om dit huwelijk vervolgens te laten officialiseren. U haalt hierbij aan dat uw vader het uw echtgenoot eerst moeilijk had gemaakt door goud en geld te vragen (CGVS, pg.8), wat in uw traditie ook gewoon een bruidsschat kan betekenen, en uw oom langs moederskant uw vader heeft overtuigd (CGVS, pg.8). Dient in deze opnieuw te worden opgemerkt dat indien uw vader daadwerkelijk tegen dit huwelijk en het feit dat uw echtgenoot zich in Europa had gevestigd, gekant was, hij zich niet zomaar zou weten te laten overtuigen of zich slechts van deze lichte maat van tegenkanting zou bedienen terwijl hij u evengoed kon verhinderen het officiële huwelijk te laten afsluiten.

U stelt dat na het voltooien van de officiële huwelijksakte, uw ooms eveneens begonnen op te treden tegen jullie huwelijk en dit als een schande voor de familie bestempelden omdat u een getrouwde vrouw was zonder man (CGVS, pg.8). Gevraagd waarom deze ooms nu pas het licht hadden gezien, daar u reeds sinds 2015 officieus was gehuwd en deze realiteit reeds twee jaar werkelijkheid was gezien u zogenaamd uw echtgenoot slechts éénmaal had gezien bij jullie huwelijk in Egypte en u daarna gescheiden van hem in de Westbank zou hebben gewoond (CGVS, pg.8), stelt u dat de procedure van gezinshereniging hen te lang duurde (CGVS, pg.9). De kritiek van uw ooms zou ertoe hebben geleid dat uw vader u begin 2018 zou hebben geslagen (CGVS, pg.9). Dient echter te worden opgemerkt dat u een maand nadien terug naar huis zou zijn gegaan en vervolgens tot uw vertrek in juli 2018 nog thuis zou hebben verbleven zonder dat er zich nieuwe incidenten hebben voorgedaan, alhoewel uw vader nog steeds de intentie had om u te laten scheiden van uw echtgenoot (CGVS, pg.9). Wat volgt, is opnieuw uiterst onaannemelijk. Zo geeft u aan dat u in het geheim uw vertrek regelde, zonder medeweten van uw vader. Nochtans was juist het bezwaar van uw vader dat de procedure te lang duurde en u zich niet bij uw echtgenoot kon vervoegen (CGVS, pg.9). Dat u, toen uw echtgenoot hier een oplossing voor kon bekomen door u op legale wijze te kunnen laten reizen naar België, dit niet communiceerde met uw vader, valt niet te begrijpen. U stelt dat u bang was en hem niet meer vertrouwde (CGVS, pg.9). Dat uw familie ervoor zou kiezen om tegen uw vader in te gaan, uw moeder en broers uw vlucht zouden helpen regelen en hiermee de nodige gevolgen riskeerden voor hun eigen welzijn in plaats van een oplossing aan te reiken voor het gestelde probleem, valt opnieuw niet te begrijpen.

Uit bovenstaande argumentatie kan niet anders dan worden geconcludeerd dat de problemen met uw vader en uw ooms zoals u deze schetst niet kunnen worden geloofd.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen daar deze enkel betrekking hebben op uw identiteitsgegevens, herkomst, huwelijk en aankomst in België. Elementen die niet meteen door het CGVS in twijfel worden getrokken.

Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 20 december 2019 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt.

In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal

maar brachten beheerproblemen binnen de instelling aan het licht en leidden tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van het UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen herzag België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten en Qatar kondigden ook nieuwe bijdragen van 25 miljoen \$ en 20,7 miljoen \$ aan, waardoor hun schenkingen voor 2019 50 miljoen \$ en 40 miljoen \$ bedroegen.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat URWA heden niet langer bijstand levert in Westelijke Jordaanoever of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen.

Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA in de Westbank 43 klinieken, 96 scholen, 2 trainingscentra, 15 rehabilitatiecentra, en 19 centra voor vrouwen beheert. De verminderde bijdrage van de VS heeft er toe geleid dat UNRWA zijn "Cash for Work" programma eind juli 2018 heeft moeten stopzetten, maar gezinnen die de laatste twee jaar gekwalificeerd werden als "erg arm" konden verder beroep doen op het zogenaamde "Social Safety Net Programme" (SSNP), een kernprogramma van UNRWA. Ook voedselbonnen zouden verder uitgereikt worden tot eind 2018, waarna de meest arme huishoudens toegang zouden krijgen tot het SSNP. Het financieel tekort had in 2018 tot gevolg dat het "Community Mental Health Programme (CMHP)" en de inzet van mobiele klinieken stopgezet werden in de loop van 2018. UNRWA is echter actief op zoek gaan naar alternatieven, waaronder partners die deze dienstverlening zouden verderzetten voor een bepaald publiek. Niettegenstaande uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de financiële tekorten waarmee UNRWA in 2018 kampte een impact hebben gehad om bepaalde diensten die UNRWA in de Westbank leverde, blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de Westelijke Jordaanoever op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u de Westelijke Jordaanoever verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Westelijke Jordaanoever, na een verblijf in het buitenland, zonder problemen kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. Voor een dergelijke terugreis dient men in het bezit te zijn van een geldig Palestijns paspoort en een Palestijnse identiteitskaart. Indien men niet (langer) over een Palestijns paspoort zou beschikken, kan men het document vanuit het buitenland aanvragen of vernieuwen, dit door een volmacht te verlenen aan een naaste (die niet noodzakelijk familie moet zijn van de aanvrager) woonachtig in de bezette gebieden of aan de Missie van Palestina in Brussel zelf. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen beletsel om terug te keren naar de Westelijke Jordaanoever. Evenmin vormt dit een hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u in het bezit bent van een identiteitskaart en dat u zich in de mogelijkheid bevindt een nieuw paspoort aan te vragen bij de Palestijnse autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p 4,5). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt vooreerst dat er geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten.

De spanning en het geweld op de Westelijke Jordaanoever, namen toe vlak na de symbolische aankondiging door de Amerikaanse president op 6 december 2017 van de overdracht van de Amerikaanse ambassade van Tel Aviv naar Jeruzalem. Ondanks de vrees voor een opflakking van het geweld in de Westelijke Jordaanoever, vond er geen massale volksmobilisatie plaats zoals in de Gazastrook. De spanningen wakkerden opnieuw aan in juli 2017 toen de Israëlische autoriteiten beslisten om metaaldetectoren te installeren om zo de toegang tot de Tempelberg in Jeruzalem te controleren. Na 10 dagen van protesten besliste de Israëlische premier om de detectoren te verwijderen. Eind juli 2017 was de rust teruggekeerd.

Anno 2018-2019 neemt het geweld dat in de Westelijke Jordaanoever plaatsvindt hoofdzakelijk de vorm aan van lokale en kleinschalige confrontaties tussen Palestijnse jongeren en de Israëlische veiligheidsdiensten, dewelke meestal ontstaan wanneer laatstgenoemden in het kader van zogenaamde opsporings- en aanhoudingsoperatie de Palestijnse zones betreden. Dergelijke acties lokken vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uit en leiden soms tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers is evenwel beperkt.

Het aantal aanvallen waarbij individuele Palestijnen Israëlische burgers of leden van de Israëlische veiligheidsdiensten viseren, is gedurende 2019 relatief beperkt gebleven. Echter, zowel in december 2018, als in maart en augustus 2019 werd een stijging van dergelijke aanvallen vastgesteld. Vermoed wordt dat de terugkerende spanningen omtrent de Tempelberg te Jeruzalem aan de basis ligt van de heropflakking van dit type geweld.

In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Demonstraties die leidden tot geweld kwamen voor in verschillende gouvernements. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat uw huidige echtgenoot in België werd erkend als vluchteling kan bovenstaande conclusies niet in positieve zin wijzigen. Elk verzoek om internationale bescherming wordt op eigen merites beoordeeld. Bovendien was het land van gewoonlijk verblijf van uw echtgenoot Gaza en was uw land van gewoonlijk verblijf Westbank, huwden jullie buiten jullie respectievelijke landen van gewoonlijk verblijf en hebben jullie nooit samen in een mandaatgebied van UNRWA verbleven. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u zich voor gezinshereniging dient te richten tot de geëigende procedure.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 2, "par. 2 en 3", van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van "het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing" (verzoekster doelt wellicht op het zorgvuldigheidsbeginsel), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Na een theoretische toelichting over het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht en het citeren van de motieven van de bestreden beslissing, laat verzoekster gelden dat de commissaris-generaal ten onrechte vaststelt dat zij het bewijs niet zou leveren dat zij zich op de bescherming of bijstand van het *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA) niet zou kunnen beroepen, noch dat UNRWA haar opdracht niet meer daadwerkelijk zou kunnen uitvoeren, noch dat zij omwille van redenen buiten haar invloed of buiten haar wil zou gedwongen zijn geweest de invloedssfeer van UNRWA te verlaten. Zij stelt verder dat zij "ontegensprekelijk uit Palestina- Westbank afkomstig is, en Palestijns is", dat haar verklaringen voldoende duidelijk zijn, dat zij ook "voldoende details heeft aangegeven om aannemelijk te maken dat zij inderdaad een Palestijnse vrouw is, afkomstig uit de Westbank, in casu van het vluchtelingenkamp Al Aroob", en dat niet wordt betwist dat zij bij UNRWA geregistreerd werd, zodat de commissaris-generaal onmogelijk kan voorhouden dat aan haar Palestijnse oorsprong en afkomst zou kunnen worden getwijfeld.

Zij stelt het volgende over de reactie van haar vader en haar ooms ten aanzien van haar huwelijk en haar "project om haar man te komen vervoegen in België":

"Dat de echtgenoot van de verzoekende partij een Palestijnse is doch afkomstig uit Gaza. Dat de uiteindelijke reden waarom de vader en de ooms van de verzoekende partij zich met het voorziene huwelijk niet konden verheugen was geenszins te linken met de persoonlijkheid van de man, doch wel met zijn origine.

Kortom kan geen enkele ouder zich verheugen dat een dochter met een Gazaan wenst te huwen omdat de Gazanen geen ideale schoonzonen zijn voor een dochter.

Gaza is synoniem van onveiligheid en armoede, van totaal gebrek aan vooruitzichten...

Niemand wenst dat een kind hiervoor kiest, zonder enige persoonlijke vijandigheid tov de kandidaat;

Dat was in casu de reden voor de oorspronkelijke weigering van de vader die uiteindelijk toch met het huwelijk instemde ...In fine wist hij ook dat er weinig kans was dat haar dochter met een rijke man zou trouwen die haar maar ook het gezin wat welvaart zou brengen...

Dat de echtgenoot van de verzoekende partij naar Europa vertrok was op zich geen reden voor de vaders en de ooms om meteen een echtscheiding op te dwingen, integendeel.

Het vertrek werd integendeel aanzien als een kans om zich aan de problemen en de armoede van Gaza te onttrekken.

Hetgeen zij echter niet aanvaardden noch begrepen was dat de procedure zoveel tijd in beslag nam en nog zou nemen....

Zij betrouwden de echtgenoot niet meer en waren ervan overtuigd dat de man hen bedrogen had en loog en voelden zich onteerd.

Zij waren ook concreet heel diep teleurgesteld omdat zij de hoop hadden gekoesterd dat de nieuwe schoonzoon ook hen onmiddellijk financieel zou kunnen helpen en dat zij tevergeefs stonden af te wachten.

Dat zij geen idee hadden van het parcours van hun schoonzoon in België en niet meer bereid waren verder af te wachten en zich belachelijk te maken.

Dat dit ook de reden was waarom de verzoekende partij, in overleg met haar broers en moeder, haar vertrek naar België verzweeg; haar vader en ooms waren niet meer te redeneren en zij vreesde dat zij haar manu militari haar vertrek zouden verhinderen."

Verzoekster verwijt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) helemaal geen rekening te hebben gehouden met de socio-culturele context waarin haar relaas zich afspeelt, *"noch met het nochtans gekende feit dat Europa als een blijvende Eldorado wordt aanzien"*. Zij wenst ook aan te kaarten dat een groot aantal verhalen ronddraaien in verband met vluchtelingen *"die eens in Europa aangekomen hun eerdere verbintenissen negeren en doodgewoon vrouw en kinderen achterlaten"*, en verwijst hiervoor naar – en citeert uit – een persartikel van AFP van 12 juni 2019. Verzoekster vervolgt dat de redenering van de commissaris-generaal om tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas te besluiten geen rekening houdt met de ter plekke heel gespannen context en dus niet voldoende pertinent is om de bestreden beslissing te dragen.

Wat betreft de tegenstrijdigheden die in de bestreden beslissing worden aangehaald tussen haar verklaringen en deze van haar in België als vluchteling erkende echtgenoot, laat verzoekster het volgende gelden:

"Dat beide verklaringen moeilijk vergelijkbaar zijn daar zij in een volledig andere context werden afgenomen.

Dat de echtgenoot een asielaanvraag heeft ingediend die op problemen met de Harnas steunde zodat enkel op die problemen gefocust werd tijdens het interview;

Dat het interview geenszins betrekking had tot zijn huwelijk, zijn schoonfamilie en de verzoekende partij.

Dat er enkel sprake was van de schoonvader ter gelegenheid van de financiering van zijn reis;

Dat indien de echtgenoot inderdaad gewag heeft gemaakt van geld van zijn schoonvader die hij gebruikt had voor zijn reis en dat er geen vraag was tot terugbetaling op dat ogenblik, hij echter geenszins duidelijk verklaard heeft dat hij dat geld geleend had met het doel zijn reis te betalen...

Dat de verzoekende partij alleszins niet op de hoogte is van wat precies is gebeurd tussen haar vader en haar echtgenoot en de precieze reden voor het feit dat haar vader geld aan haar man zou hebben geleend.

Dat wat het ook zei, er geen valabele vergelijking kan worden gemaakt van beide verhoren, vermits niet op dezelfde punten gefocust werd.

Dat de bemerking van het CGVS derhalve niet als pertinent kan worden weerhouden."

Verzoekster voegt hieraan toe dat zij haar volledige medewerking spontaan aangeboden heeft, dat al de door haar voorgelegde elementen in acht dienen te worden genomen en dat alle elementen ook in samenhang, in de gegeven context dienen te worden onderzocht, doch dat *in casu* alles bewijst dat er ernstige aanwijzingen bestaan van het feit dat zij de Westbank heeft moeten verlaten wegens een gegronde vrees en dat zij daarom buiten de invloedssfeer van UNRWA is komen te staan, en/of dat zij een gegronde vrees koestert voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Tevens meent verzoekster dat rekening dient te worden gehouden met het feit dat zij thans moeder is geworden van een zoontje en met het hoger belang van het kind, waarna zij artikel 24.2 van het Handvest citeert. Zij houdt voor dat *“het beginsel ten opzichte van het kind dient te worden onderzocht, zowel wanneer het kind aanvrager is voor de internationale bescherming alse en van zijn ouders”*.

Ten slotte hekelt verzoekster dat het CGVS de subsidiaire bescherming enkel behandelt in het kader van artikel 48/4, (§ 2,) c), van de Vreemdelingenwet en niet in het kader van artikel 48/4, (§ 2,) b), van deze wet en geen enkele reden aangeeft waarom *in casu* de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, (§ 2,) b), van de Vreemdelingenwet niet zou kunnen worden toegekend, gelet op haar profiel en op basis van *“de Cedoca informatie”*. Verzoekster vervolgt dat dient te worden vastgesteld dat de door het CGVS voorgelegde informatie niet voldoende actueel is ten aanzien van de heel labiele en snel evoluerende situatie in de Westelijke Jordaanoever, die ook te beoordelen is ten opzichte van de algemene situatie in de door Israël bezette grondgebieden. Zij meent dat de situatie thans eerder verslechterd is en citeert ter staving hiervan uit een persartikel van 12 augustus 2019 in Le Monde, een persbericht van 31 januari 2019 op de website van Xinhua, een reisadvies met betrekking tot de Westelijke Jordaanoever van de FOD Buitenlandse Zaken en een reisadvies van de Nederlandse overheid.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 17 november 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarbij zij de COI Focus *“Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 21 augustus 2020 (update) voegt en refereert aan de COI Focus *“Territoires palestiniens. Retour en Cisjordanie”* van 25 augustus 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden acht. Bovendien is artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kan bijgevolg hoe dan ook de schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.1.2. De Raad benadrukt voorts dat verzoekster de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.3.1.3. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij genomen is. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de rechtsregels waarvan toepassing wordt gemaakt, namelijk de artikelen 55/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat (A) verzoekster wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat (B) verzoekster niet in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft (A) de uitsluiting van de vluchtelingenstatus, besluit de commissaris-generaal dat verzoekster als Palestijn een verblijfsrecht had in de Westelijke Jordaanoever en er de bijstand van UNRWA verkreeg en dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij de Westelijke Jordaanoever verlaten heeft om redenen buiten haar invloed en onafhankelijk van haar wil waardoor zij verhinderd werd de door UNRWA verleende bijstand te genieten, nu (i) de problemen met haar vader en haar ooms zoals zij deze schetst niet kunnen worden geloofd, (ii) UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de Westelijke Jordaanoever op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en dus nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren, en (iii) er geen redenen zijn om aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA. Wat betreft (B) de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, overweegt de commissaris-generaal dat (i) de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend aangezien verzoekster zich voor haar verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van haar ongeloofwaardig bevonden asielaanvraag en dat (ii) er in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Voor zover verzoekster van mening is dat de commissaris-generaal de subsidiaire bescherming niet behandelt in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, mist het middel, gelet op de hierboven aangehaalde motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, feitelijke grondslag.

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

2.3.3.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoekster een verblijfsrecht had in de Westelijke Jordaanoever en er de bijstand van UNRWA genoot blijkt genoegzaam uit haar verklaringen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2 en 3) en wordt niet betwist. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoekster elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoekster van toepassing was.

Voor de vraag of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève thans ook nog op verzoekster van toepassing is, wijst de Raad op rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, eerste lid, *sub a)*, van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève, ook al heeft zij het mandaatgebied van UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoekster van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor verzoekers om internationale bescherming die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit standpunt wordt door het Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden

erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoekster “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

2.3.3.2. De toepassing van deze voorwaarden

2.3.3.2.1. Het mandaat van UNRWA en de voortzetting van de activiteiten van UNRWA in het kader van zijn opdracht

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat uit de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt en dat deze een impact hebben gehad op bepaalde diensten die UNRWA in de Westbank leverde, doch dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de Westelijke Jordaanoever op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en dus nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Verzoekster laat de motieven in de bestreden beslissing hierover volledig ongemoeid.

Ook in haar op 17 november 2020 neergelegde aanvullende nota besluit verwerende partij op basis van de bij deze aanvullende nota gevoegde COI Focus “*Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 21 augustus 2020 (update) dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Westelijke Jordaanoever en dus nog altijd in staat is zijn opdracht tot een goed einde te brengen. Dit wordt in deze aanvullende nota als volgt toegelicht:

“Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2023. Voorts blijkt uit de COI Focus “*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 21 augustus 2020 blijkt dat het UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Westelijke Jordaanoever of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen.

Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA in de Westbank 43 klinieken, 96 scholen, 2 trainingscentra, 15 rehabilitatiecentra, en 19 centra voor vrouwen beheert. De verminderde bijdrage van de VS heeft er toe geleid dat UNRWA zijn “Cash for Work” programma eind juli 2018 heeft moeten stopzetten, maar gezinnen die twee jaar voordien gekwalificeerd werden als “erg arm” konden verder beroep doen op het zogenaamde “Social Safety Net Programme” (SSNP), een kernprogramma van UNRWA. Ook voedselbonnen zouden verder uitgereikt worden tot eind 2018, waarna de meest arme huishoudens toegang zouden krijgen tot het SSNP. Het financieel tekort had in 2018 tot gevolg dat het “Community Mental Health Programme (CMHP)” en de inzet van mobiele klinieken stopgezet werden in de loop van 2018. De ingevoerde maatregelen hadden eveneens tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren. In zijn Emergency Appeal voor het jaar 2020 geeft het agentschap aan dat het zich zal blijven richten op het verlichten van de voedselonzekerheid onder de meest kwetsbare Palestijnse vluchtelingen. In samenwerking met het Wereldvoedselprogramma (WFP) is het agentschap van plan om voedselpakketten te leveren aan 37.000 personen uit bedoeïenen- en herdersgemeenschappen en om noodhulp in contanten te verlenen aan ruim 3500 arme huishoudens binnen en buiten de kampen.

Ingevolge de Covid-19 pandemie heeft UNRWA op 8 mei 2020 een emergency appeal voor een bedrag van 93,4 miljoen dollar gelanceerd. Op 13 augustus 2020 was reeds 63% van het gevraagde bedrag toegezegd. Verder blijkt dat UNRWA zijn dienstverlening heeft aangepast om te kunnen reageren op de COVID-19-pandemie en een gevreesde uitbraak en verspreiding van het virus onder de Palestijnse bevolking te helpen voorkomen. Door onder meer over te schakelen op afstandsonderwijs, telegeneeskunde, de thuisbezorging van voedselpakketten en van essentiële geneesmiddelen aan oudere patiënten en patiënten met niet-overdraagbare aandoeningen, bleef het virus grotendeels binnen de perken. Niettegenstaande uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de financiële tekorten waarmee UNRWA sinds 2018 kampt een impact hebben gehad op bepaalde diensten die UNRWA in

de Westbank leverde, en dat UNRWA in het licht van de COVID-19- pandemie genoodzaakt was om enkele maatregelen te nemen, blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de Westelijke Jordaanoever op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren.”

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat deze analyse onjuist of onvoldoende actueel is. Evenmin voert zij argumenten aan ter weerlegging van deze analyse. Bijgevolg wordt de voorgaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.3.2.2. Redenen buiten de invloed van verzoekster en onafhankelijk van haar wil die haar dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

De Raad benadrukt dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld “dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid 3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.” (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het Hof van Justitie niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens (i) de mogelijkheid tot effectieve terugkeer, (ii) de algemene veiligheidssituatie en, in voorkomend geval, (iii) de persoonlijke staat van ernstige onveiligheid waarin verzoekster zich bevindt, dienen te worden onderzocht.

2.3.3.2.2.1. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoekster (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat zij op een veilige manier kan terugkeren naar het mandaatgebied van UNRWA in de Westelijke Jordaanoever waar zij haar gewoonlijke verblijfplaats had.

Wat dit betreft, besluit de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoekster niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA. Verzoekster laat de motieven in de bestreden beslissing hierover volledig ongemoeid in haar verzoekschrift.

Ook in haar op 17 november 2020 neergelegde aanvullende nota komt verwerende partij op basis van de COI Focus “*Territoires palestiniens. Retour en Cisjordanie*” van 25 augustus 2020, waaraan in deze aanvullende nota wordt gerefereerd, tot dit besluit, en dit op basis van de volgende overwegingen:

“Uit de COI Focus *Territoires palestiniens. Retour en Cisjordanie* van 25 augustus blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Westelijke Jordaanoever, na een verblijf in het buitenland, zonder problemen kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. Voor een dergelijke terugreis dient men in het bezit te zijn van een geldig Palestijns paspoort en een Palestijnse identiteitskaart. Indien men niet (langer) over een Palestijns paspoort zou beschikken, kan men het document vanuit het buitenland aanvragen of vernieuwen, dit door een volmacht te verlenen aan een naaste (die niet noodzakelijk familie moet zijn van de aanvrager) woonachtig in de bezette gebieden of aan de Missie van Palestina in Brussel zelf. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen beletsel om terug te keren naar de Westelijke Jordaanoever. Evenmin vormt dit een hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. Sinds 9 maart 2020 staat Jordanië alleen nog Palestijnen van de Westelijke Jordaanoever en Oost-Jeruzalem en personen met een diplomatiek paspoort of reisdocument van de Verenigde Naties toe om de Allenby-brug over te steken naar de Westelijke Jordaanoever. De grensovergang is open gebleven, maar het aantal mensen dat dagelijks kan reizen is beperkt zodat elke reiziger kan getest worden. De maatregelen die getroffen worden door de Jordaanse en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang van de Allenby-brug definitief gesloten is, en dat een terugkeer

naar de Westelijke Jordaanoever onmogelijk is. Verzoekende partij brengt ook geen enkel bewijs aan dat zij op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Westelijke Jordaanoever als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.”

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat deze analyse onjuist of onvoldoende actueel is en voert evenmin argumenten aan ter weerlegging van deze analyse. Bijgevolg wordt de voorgaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.3.2.2. De actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever

Met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever wordt in de bestreden beslissing, op basis van de COI Focus “Cisjordanie – Situation sécuritaire” van 10 september 2019, het volgende uiteengezet:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt vooreerst dat er geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. De spanning en het geweld op de Westelijke Jordaanoever, namen toe vlak na de symbolische aankondiging door de Amerikaanse president op 6 december 2017 van de overdracht van de Amerikaanse ambassade van Tel Aviv naar Jeruzalem. Ondanks de vrees voor een opflakking van het geweld in de Westelijke Jordaanoever, vond er geen massale volksmobilisatie plaats zoals in de Gazastrook. De spanningen wakkerden opnieuw aan in juli 2017 toen de Israëlische autoriteiten beslisten om metaaldetectoren te installeren om zo de toegang tot de Tempelberg in Jeruzalem te controleren. Na 10 dagen van protesten besliste de Israëlische premier om de detectoren te verwijderen. Eind juli 2017 was de rust teruggekeerd.

Anno 2018-2019 neemt het geweld dat in de Westelijke Jordaanoever plaatsvindt hoofdzakelijk de vorm aan van lokale en kleinschalige confrontaties tussen Palestijnse jongeren en de Israëlische veiligheidsdiensten, dewelke meestal ontstaan wanneer laatstgenoemden in het kader van zogenaamde opsporings- en aanhoudingsoperatie de Palestijnse zones betreden. Dergelijke acties lokken vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uit en leiden soms tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers is evenwel beperkt.

Het aantal aanvallen waarbij individuele Palestijnen Israëlische burgers of leden van de Israëlische veiligheidsdiensten viseren, is gedurende 2019 relatief beperkt gebleven. Echter, zowel in december 2018, als in maart en augustus 2019 werd een stijging van dergelijke aanvallen vastgesteld. Vermoed wordt dat de terugkerende spanningen omtrent de Tempelberg te Jeruzalem aan de basis ligt van de heropflakking van dit type geweld.

In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Demonstraties die leidden tot geweld kwamen voor in verschillende gouvernementen. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering.”

Verzoekster voert aan dat de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever thans eerder verslechterd is en citeert ter staving hiervoor uit een persartikel van 12 augustus 2019 in Le Monde, een persbericht van 31 januari 2019 op de website van Xinhua, een reisadvies met betrekking tot de Westelijke Jordaanoever van de FOD Buitenlandse Zaken en een reisadvies van de Nederlandse overheid.

Uit het geheel van de informatie die hem door beide partijen is voorgelegd, besluit de Raad dat niet kan worden vastgesteld dat er actueel sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van de Westelijke Jordaanoever. Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat er, omwille van de algemene veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever in hoofde van verzoekster een situatie van ernstige

onveiligheid bestaat die haar zou verhinderen dat zij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen, zodat een individuele analyse van haar situatie noodzakelijk is.

2.3.3.2.2.3. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

Nu de Raad op basis van de beschikbare informatie heeft vastgesteld dat de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever actueel niet kan worden beschouwd als redenen buiten de invloed en onafhankelijk van de wil van verzoekster die haar ertoe gedwongen hebben het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en/of haar verhinderen ernaar terug te keren, dient *in concreto* en op basis van een individuele beoordeling van haar verzoek te worden nagegaan of verzoekster zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Een dergelijke beoordeling impliceert minstens dat (i) haar vluchtmotieven, (ii) haar socio-economische situatie en (iii) ieder ander element eigen aan haar persoonlijke situatie dat haar in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid plaatst, wordt onderzocht.

2.3.3.2.2.3.1. De vluchtmotieven van verzoekster

Verzoekster verklaart de Westelijke Jordaanoever verlaten te hebben uit vrees voor haar vader en ooms die er niet mee akkoord waren gegaan dat haar echtgenoot naar Europa was vertrokken.

Blijkens de motieven van de bestreden beslissing hecht de commissaris-generaal geen geloof aan de problemen van verzoekster met haar vader en haar ooms zoals zij deze schetst, nu (i) haar versie van haar ontmoeting met haar echtgenoot verschillend is van de versie van haar echtgenoot daarover, (ii) vermoed wordt dat zij doelbewust haar paspoort niet voorlegt aan de Belgische autoriteiten, (iii) haar echtgenoot geen gewag maakte van een problematische relatie met haar vader en het merkwaardig is dat haar vader zich niet verzette tegen het religieus huwelijk dat in Egypte plaatsvond in 2015, (iv) haar verklaringen over hoe haar vader haar had aangepakt na het vertrek van haar echtgenoot naar Europa verschillen van deze van haar echtgenoot, (v) haar vader uiteindelijk ook instemde met het officiële huwelijk in 2017 en hierbij zelfs als getuige optrad, (vi) zij een maand nadat haar vader haar begin 2018 zou hebben geslagen terug naar huis zou zijn gegaan en daar nog tot haar vertrek in juli 2018 zonder dat zich nieuwe incidenten hebben voorgedaan zou hebben verbleven, (vii) niet te begrijpen valt dat zij, toen haar echtgenoot een oplossing kon bekomen voor het bezwaar van haar vader dat de procedure voor gezinshereniging te lang duurde door haar op legale wijze te kunnen laten reizen naar België, dit niet communiceerde met haar vader, en (viii) de door haar voorgelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontcrachten of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen, te stellen dat zij een Palestijnse is die van de Westbank afkomstig is en dat haar verklaringen voldoende duidelijk zijn, blijft verzoekster daartoe echter in gebreke.

Door in het verzoekschrift te betogen dat de uiteindelijke reden waarom haar vader en ooms zich met het voorziene huwelijk niet konden verheugen geenszins te linken was met de persoonlijkheid van haar man, doch wel met zijn Gazaanse origine, weerlegt verzoekster geenszins de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat haar echtgenoot geen gewag maakte van een problematische relatie met zijn schoonvader en verklaarde dat hij haar heeft leren kennen via haar vader.

Voor zover verzoekster aanvoert dat het vertrek van haar echtgenoot voor haar vader en ooms niet de reden was om haar tot een echtscheiding te dwingen, doch wel de lange duur die de procedure tot gezinshereniging in beslag nam, waardoor zij haar echtgenoot niet meer vertrouwden en ervan overtuigd waren dat deze hen had bedrogen en onteerd, biedt zij geen verklaring voor de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat zij, toen haar echtgenoot een oplossing kon bekomen voor het bezwaar van haar vader dat de procedure voor gezinshereniging te lang duurde door haar op legale wijze te kunnen laten reizen naar België, dit niet communiceerde met haar vader. De omstandigheid dat een groot aantal verhalen ronddraaien in verband met vluchtelingen "*die eens in Europa aangekomen*

hun eerdere verbintenissen negeren en doodgewoon vrouw en kinderen achterlaten", doet hieraan geen afbreuk, noch aan de verschillende tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekster en haar man.

Wat de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en de verklaringen van haar echtgenoot betreft, laat verzoekster gelden dat beide verklaringen moeilijk vergelijkbaar zijn *"daar zij in een volledig andere context werden afgenomen"*. Haar echtgenoot zou zich tijdens zijn interview immers enkel op zijn problemen met Hamas hebben gefocust en dit interview had geen betrekking op zijn huwelijk, zijn schoonfamilie en haar. Dit neemt evenwel niet weg dat hij verklaarde dat hij verzoekster via haar vader, bij wie hij werkzaam was in Egypte, had leren kennen – en dus niet via *facebook* zoals verzoekster verklaarde – en dat verzoekster haar paspoort niet voorlegt en dus niet kan aantonen dat zij slechts één keer naar Egypte is gereisd om er met haar echtgenoot te trouwen, terwijl haar man verklaarde dat zij met haar familie af en toe op bezoek kwam naar haar vader in Egypte (adm. doss., stuk 7, map met 'landeninformatie', gehoorverslag echtgenoot, p. 4). Dat er in het interview van haar echtgenoot enkel sprake was van zijn schoonvader ter gelegenheid van de financiering van zijn reis, zoals verzoekster in haar verzoekschrift voorhoudt, stemt niet overeen met de notities van het gehoorverslag van haar echtgenoot, waaruit blijkt dat verzoeksters vader ook aan bod kwam bij de vraag hoe verzoekster en haar echtgenoot elkaar leerden kennen.

Het betoog van verzoekster dat haar echtgenoot geenszins duidelijk verklaard heeft dat hij het geld van haar vader geleend had met het doel zijn reis te betalen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij zelf verklaarde dat haar echtgenoot zijn reis zelf financierde, wat niet overeenstemt met de verklaringen van haar man die, gevraagd hoe hij zijn reis naar België had gefinancierd, antwoordde dat zijn schoonvader hem had geholpen. Verder verklaarde verzoeksters echtgenoot dat zijn schoonvader hem niet had gevraagd om het geld terug te betalen en er van droomt om zijn dochter – verzoekster dus – gelukkig te maken (adm. doss., stuk 7, map met 'landeninformatie', gehoorverslag echtgenoot, p. 5). Hoe dan ook schetsen deze verklaringen een geheel ander beeld van de relatie tussen verzoeksters vader en zijn dochter en schoonzoon dan wat verzoekster hierover tracht voor te houden.

Waar verzoekster nog aanvoert dat rekening moet worden gehouden met het feit dat zij thans moeder is geworden van een zoontje en dat het hoger belang van het kind *"dient te worden onderzocht, zowel wanneer het kind aanvrager is voor de internationale bescherming als en van zijn ouders"*, wijst de Raad erop dat verzoekster, die dit *"hoger belang"* in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment heeft aangehaald, nalaat *in concreto* uiteen te zetten wat dit hoger belang van haar zoontje is en op welke wijze hiermee rekening had moeten worden gehouden. De bepalingen over het hoger belang van het kind doen bovendien hoe dan ook geen afbreuk aan de eigenheid van het asielrecht waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). Een schending van artikel 24.2 van het Handvest wordt dan ook niet aangetoond.

Het betoog van verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij zich omwille van de door haar aangehaalde problemen in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond die haar ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten, dan wel dat zij omwille van deze problemen niet naar dit gebied kan terugkeren.

2.3.3.2.2.3.2. De socio-economische situatie van verzoekster in de Westelijke Jordanoever

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Het criterium “*ernstige onveiligheid*” in het *El Kott*-arrest van het Hof van Justitie vereist een mate van ernst en individualisering naar analogie met de rechtspraak die het EHRM heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster dient daarbij aan te tonen dat haar persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Te dezen stelt de Raad vast dat verzoekster noch in de loop van de administratieve procedure, noch in haar verzoekschrift elementen heeft aangehaald die erop wijzen dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor zij onmogelijk in haar elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting kan voorzien. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat er in hoofde van verzoekster sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn.

2.3.3.2.2.3.3. Andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoekster

In casu bespeurt de Raad na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen uit het rechtsplegingsdossier geen andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoekster waaruit blijkt dat zij zich in een persoonlijke staat van ernstige onveiligheid bevindt die haar

ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten of waardoor zij daarheen niet kan terugkeren.

2.3.3.3. Besluit

Gelet op de voorgaande elementen, waaruit blijkt dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Westelijke Jordaanoever en dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij om redenen buiten haar invloed en onafhankelijk van haar wil gedwongen werd het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten, heeft de commissaris-generaal op goede gronden de beslissing genomen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

Aangezien onderhavig beroep gericht is tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, is er *in casu* geen reden om het verzoek van verzoekster te onderzoeken in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van het subsidiaire beschermingsstatuut, dat zoals dit begrip zelf aangeeft "*subsidiair*" wordt toegekend aan de vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt. Uit het voorgaande blijkt immers dat verzoekster kan blijven genieten van de bijstand van UNRWA en dat zij dus nog steeds als Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hij bij de individuele beoordeling van "*alle relevante factoren*", die hij *in casu* overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, eerste lid, *sub a*), van de Kwalificatierichtlijn door het Hof van Justitie in het voormelde arrest *El Kott* (§§ 61 en volgende) gemaakt heeft, alle aspecten van een onderzoek dat in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet gevoerd wordt, heeft meegenomen.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1, D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN